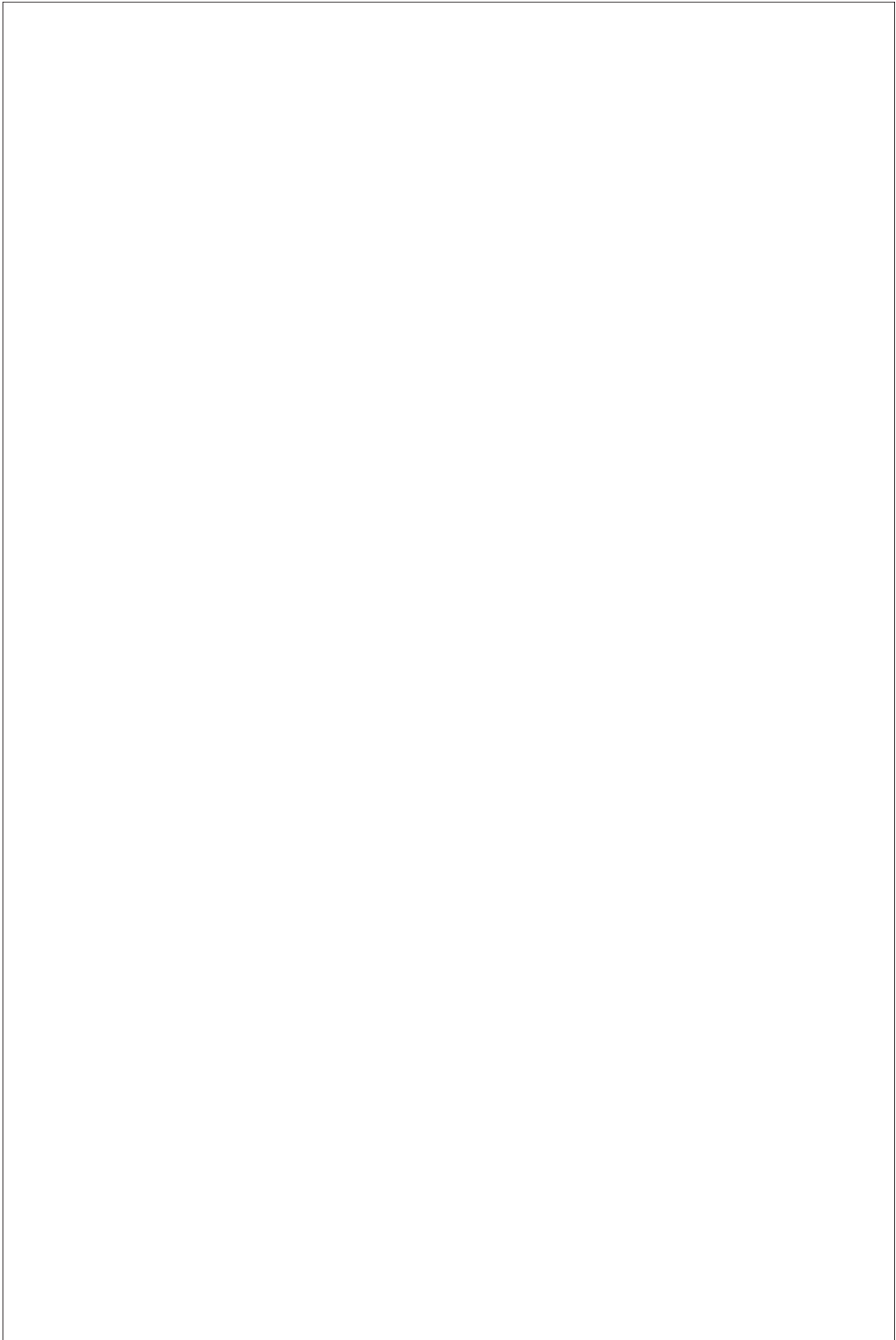
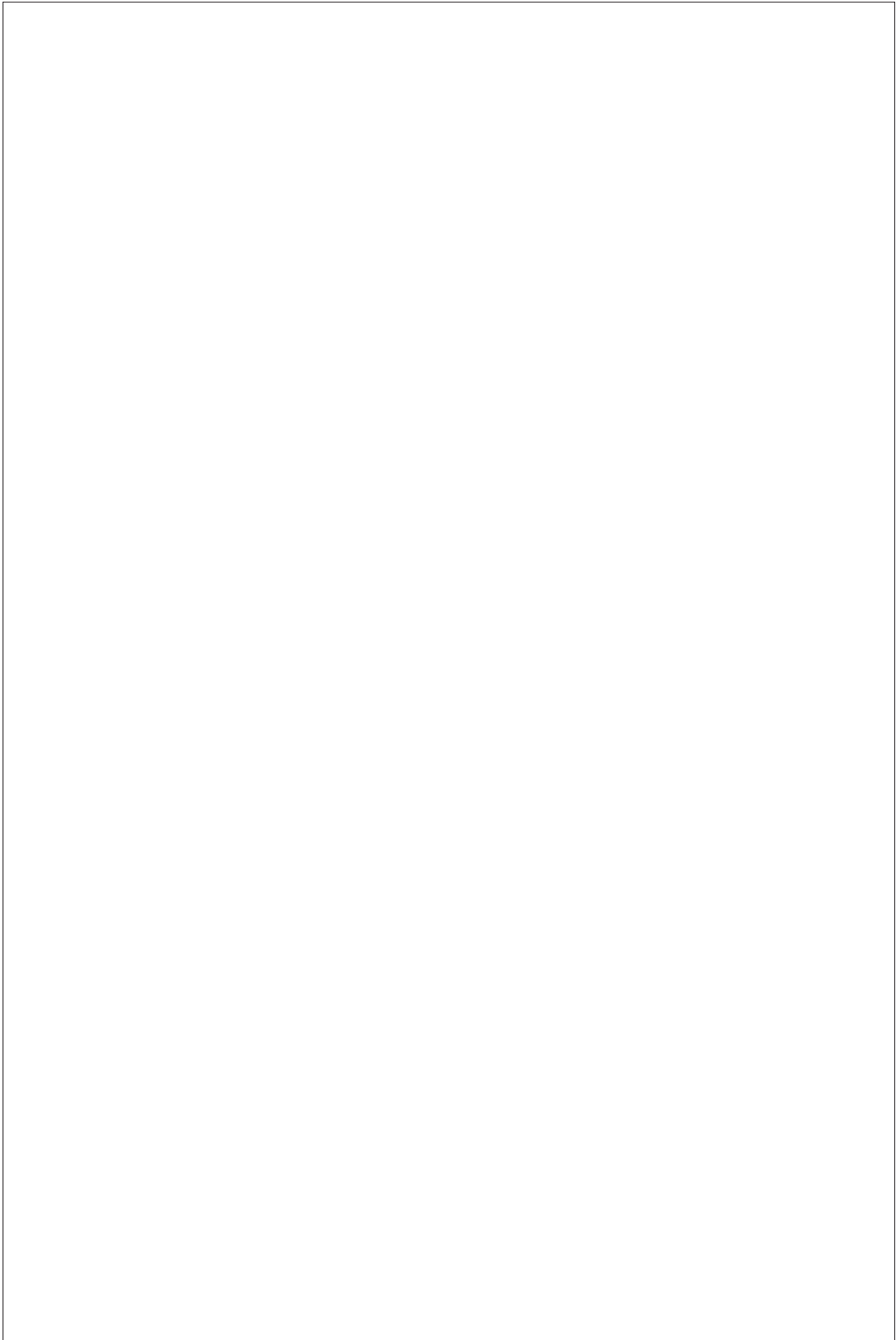

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΦΥΣΙΚΗ

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2005

© 2005, Στάθης Γουργουρής
Κομνηνών 44, 114 73, Αθήνα
καί Έκδόσεις ΜΕΛΑΝΙ
Σκουφά 71Α, 106 80, Αθήνα
Τηλ.: 210 3641.638
E-mail: melani2@otenet.gr

ISBN: 960-8309-49-2

ΣΤΑΘΗΣ ΓΟΥΡΓΟΥΡΗΣ

Εἰσαγωγή στή Φυσική

(ποίηση σέ τρεῖς φράσεις)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
μεγάνι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- I. Ἡ ψυχή περνάει, τό σῶμα μένει 9
- II. Δέν γνώρισε ποτέ τόν ἔρωτα ὁ θάνατος 27
- III. Ὑπάρχουν ἄραγε λευκά νυχτοπούλια; 41

Ἡ ψυχὴ περνάει, τὸ σῶμα μένει

I

Ὁ ἄγγελος πού βούτηξε βαθιά
μέσα στήν πόλη
δίχως φτερά
σάν λαχειοπώλης
μεσάνυχτα μέ ἀέρα
νά κυνηγάει τούς τυχερούς
ἀριθμούς μή χάσουν
τόν καλό τους δρόμο

δέν ἄκουσε
τό ράγισμα στά μουλωχτά
τό ράγισμα τῆς νύχτας.

Εἶχαν ξεμείνει πειρατές
ροχάλιζαν στούς πάγκους
βλέφαρα πρὸς τὴν ἅγια θάλασσα
στόμα πάνω στό ξύλο
τό στεγνό.
Μυριάδες ὄνειρα
ἴσως τό ἴδιο, τό κοινό
μέ τή γυναίκα γιά κατάρτι.
Νά μήν ὑπάρχει πιά
τό πουθενά
νά τούς καλεῖ ὁ ἀστερισμός στό κύμα
μαῦρο μαντεῖο ἢ γαλήνη.

Δέν ἄκουσε
τό βογγητό πού ράγισε
τό σῶμα.

Ἀπό μικρός φοβόταν τό σκοτάδι
ἀγγελιοφόρος ἦταν τοῦ φωτός
δεινός σέ περιπτώσεις λαμπροῦ
μέλλοντος, λίγο ἰσχνός
σέ θέματα θανάτου.
Δίχως φτερά, τόν μπέρδευε ὁ ἄνεμος
τόν βάραινε κι ἡ εὐθύνη
τῶν τυχερῶν ἀριθμῶν.
Δίχως κατάρτι δῆθεν πειρατῆς
πηδαλιοῦχος
μιᾶς πόλης μέ μάτια κλειστά.

Σάν ἅγιος δίχως θάλασσα πιστῶν
δέν γνώρισε ποτέ τό σῶμα.

II

*Ράγισμα είμαι, γυναίκα. Στο μεταίχμιο πάντα
βοή. Στους μικρότοπους ἔχιδνα,
στά μεγαλεῖα πηγῇ. Πές μου τ' ὄνομά σου.
Πές μου, τό αἷμα σου
ποιό στίγμα, ποῖό ἐξώθυρο πικρό ἀλφάβητο
σκορπᾷ στό διάβα σου καί μοῦ ζητᾷ
νά σέ διαβάσω; Καί δέν μπορῶ, δέντρο γυμνό,
νά συγκρατήσω οὔτε μιά στάλα,
μιά ἄτακτη στιγμή,
τό ἀεράκι. Βαθιά πίσω ἀπ' τά μάτια μου,
θανατηρά ἐξώφυλλα, σκιρτᾷ
τό χάραγμα. Τό ἕνα μου σῶμα στή φυγή
τό ἄλλο στήν ἀνάκληση.
Χρῶμα τῆς νύχτας νιφάδες νιφάδες πού μέ θάβει.
Νά περιμένω νά πεθάνεις
γιά νά σοῦ γράψω αὐτό πού χρόνια ἤθελα
νά γράψω. Στους παγωμένους δρόμους πιστοί
καί πλάνητες θρηνοῦν τό σῶμα.
Τό στόμα πάνω στή γρίλια.
Ἀπ' ἔξω ψυχὴ κυβερνᾷ.*

III

Τίς ἄγριες νύχτες ζήλευε τή λησμονιά.
Τόν κάρφωνε τό γλυκοχάραμα.
Στά μάτια αἰχμαλώτιζε τίς γάτες στίς γωνίες
μήν τύχει ἀπό μέσα τους κι ἀρπάξει
τί φεύγει ξαφνικά
τί μεταλλάσσεται σέ ἀστέρι
πού σωπαίνει.

Λαχειοπώλης ἦταν τῆς νυκτός
Ἄπτερος ἄγγελος εὐκολῆς τύχης
Τόσοι τριγύρω του λαθραῖοι
καί μέσα του ποθοῦσε νά κουρσέψει
ένα σύννεφο.

Τοῦ ἄρεσε, ἀκίνητος καί μέ τίς ὥρες
νά στέκει ἐκεῖ
κάτω ἀπό τή βρόμικη βροχή
νά ψηλαφεῖ τή μουσική στή γέννα.

Φοῦγκες στήν τύχη
Μιά παύση στό ρυθμό τῆς ἀνοχῆς
Ξυπόλυτη σελήνη στά χαλίκια
κι ἕνας κρυφός ἀέρας
στά κλεφτά
χωρίς ὑπομονή.

Τί πιθανότητες αλήθεια!
Νά μή σοῦ τύχει πάλι γλυκοχάραμα.

Νά μήν ξυπνήσεις ποτέ.
Ὅπως λέμε, νά μήν πεθάνεις ποτέ.

IV

Χάραγμα είμαι, γυναίκα. Ώδή μεταξύ
τῆς ὀδύνης. Θεῶν περιπέτεια
παρερμηνεία γαλήνης. Πές μου, τό σῶμα σου
ποιόν γυάλινο παλμό
ποιό ψέμα κλέβει ἀπ' τήν ψυχή
καί ξεγλιστρᾷ, λευκή κοκάλινη Ἀθηνᾶ
ντυμένη μάγισσα ὥς τό νύχι
καί τυραννᾷ τή μοναξιά μου;
Ὅρες πού στάζουν στή σιγή
τή νύχτα ἀφήνουν ὑπέροχα σημάδια
πάνω μου πλάθονται, πάνω μου φέγγουν
τά στόματα τῆς νύχτας σου πού μέ περιφρουροῦν
τά μολυβένια στρατιωτάκια σου
πού ἔστηνες παιδί μέ ἐπιμονή
μπρός στό μαντεῖο τῶν μεγάλων.
Κάτι μοῦ μῆνυσε πώς μέ μοιροβολᾷς, τό χάδι
ἐκεῖνο τῆς θεᾶς πού μόνον ἄντρας
ξέρει νά κινεῖ.
Εἶναι σκοτάδι, μά ἐγώ είμαι σῶμα, είμαι ὑφάδι
καί σέ τυλίγω ἴσκιε. Δέν λές
νά πάψεις, ἄγωνα ματιά πίσω ἀπ' τή γρίλια,
ὅμως θαρρῶ πώς ἔσπασαν τά δίχτυα
πάλι ξεχύθηκαν καί χάλασε ὁ ὄρκος.

V

Όλα τὰ σμιλεύει ἡ μούχλα καὶ ἡ σκουριά.
Τὰ παλιά βιβλία, τὰ παλιά τραγούδια
Τὰ ἀρχαῖα μάνταλα.
Τίς προγονικές βαλίτσες στά ὑπόγεια
προσωρινά παρατημένες αἰωνίως
μέ μνημες ἀπροσάρμοστες
ταξίδια πού χάθηκαν στό δρόμο.

Κι οἱ πειρατές, τήν τέχνη
τῆς σκουριᾶς φθοноοῦν.
Γι' αὐτό ἐγκαταλείπουν θάλασσες
καί λογαριάζουν ὄνειρα
στίς ἄθλιες πλατεῖες.
Βάζουν στοίχημα στή μούχλα
σέ ὅ,τι ζεῖ μέσα ἀπό τό θάνατο ἑνός ἄλλου
ἀδιάκριτη ζωή βορά ζωῆς
στήν κρίση τοῦ θανάτου.

Λησμονημένες λαμαρίνες
Μάντρες ὀλάκερες, συρτάρια θλίψης
Χνούδι πάνω στούς χάρτινους ἰστούς
σῶμα ζητοῦν
νήμα μαζί καί χᾶδι
νά σμιλέψουν.

VI

*Καταστάλαγμα είμαι, γυναίκα. Τό δάκρυ
στήν ἄκρη τοῦ κόσμου. Καρδιοχτύπι
τῆς θάλασσας, ἀδράχτι τοῦ φόβου. Πές μου,
ποιό στόμα, ποιό μάνταλο ἀρκεῖ;
Μιλοῦν γιά ἄνθος αἰώνιον, ποθοῦν
τό ἄυλο φῶς πού ὅλα τά σβήνει,
στοῦ χρόνου τή ράχη νά στήσουν
τό τραγικό τους ξέφωτο, μά ξεψυχοῦν
μπροστά στό σῶμα μιᾶς γυναίκας,
τό διάτρητο σῶμα
πού τό φυσάει ἀκέραιος ὁ χρόνος.
Μιλοῦν μά, ἄγγελέ μου, ξεψυχοῦν,
ψυχή ξερνοῦν οἱ μεθυσμένοι
ἀπ' τά τερτίπια τῶν λέξεων, οἱ ἄμοιροι
τοῦ Εἶναι πού ψάχνουν
καί μέ ξεχνοῦν πού είμαι ἐγώ σκιά τῶν ἀσωμάτων
κραυγή τῶν ἄμουσων
σφυγμῶν τους. Γιά δές, πίσω ἀπό ἓνα παράθυρο
μικρό χορεύω χωρίς λόγο.
Είμαι τό χύμα, τό εὐτελές, τό ἄκεντρο.
Είμαι ἐγώ τό σπέρμα σου μακάριε, γιατί ἐσύ
δέν ἔχεις σῶμα.
Καί ὁ χορός δέν ἔχει μέλλον.
Εἶναι παρῶν στίς χαραμάδες.*

VII

Μέρες πού ὅλο ἀνοίγουν τρύπες στήν Ἀθήνα.
Ὅχι γιά νά ξεθάψουν ἀναμνήσεις
μά γιά νά θάψουν τό ἀδιέξοδο
παρόν σέ μέλλον μνήμα.
Ὁ κόσμος βιάζεται ποιός θά μπεῖ πρῶτος
μέ τό λαχεῖο στό μαντεῖο.
Ζητοῦν, ζητοῦν τά πάντα
ἐπί πίνακι.
Αφήνουν ἄταφους χρησμούς καί φεύγουν.

Σκύβει ὁ λαχειοθάφτης
μαζεύει λαχεῖα ἀκάλυπτα
ἐπιταγές μιᾶς βιασμένης ἡλιαχτίδας.
Μπαίνει στό τρένο μέ τούς βιαστικούς.
Βγάζει μερίδες χρόνου ἀπ' τήν τσέπη του
καί τίς μοιράζει.
Τί τόν κοιτοῦν κωφάλαλοι τοῦτοι
οἱ λησμονημένοι;
Στέκουν ἐμβρόντητοι καί τούς περνοῦν οἱ στάσεις.
Πετράλωνα, Ταῦρος, Καλλιθέα
(Ὑπῆρχαν ἄραγε κι ἐδῶ ἀρχαῖοι;
Ἡλεκτροφόρα σύρματα καί λασπωμένες Κυριακές
Μπαίνουν ἀπ' τά κλειστά παράθυρα
τά σφαλισμένα μάτια.
Μάταιος, μάταιος καί ὁ κόκκινος θεός.

Ἰλιγγιώδης χρόνος πού δέν ἄφησε
ζωή ἀκάλυπτη, ζωή ἀφηνιασμένη
καί πλέον δέν ριγοῦν μπροστά σέ τίποτε.
Οὔτε μπροστά στά ἀλλόφυλα παιδάκια
πού μ' ἀνοιχτή παλάμη τούς χαρίζουν
τό κείμενο ἑνός αἰνίγματος.

VIII

Θρυμμάτισμα γυναίκας είμαι. Γυναίκα.
Τό ἄδυτο στή φύση τῆς δίνης.
Δέν θά σοῦ πῶ ποιός μάντεψε
(ποιός μάγεψε) τό μυστικό τῆς θάλασσας
μέσα στό σκίρτημα ἑνός κεριοῦ.
Φτωχοί, τῷ πνεύματι, μά ἄφθονη
ἡ μέθη πού τούς ὠθεῖ
τά ἀγγελούδια πού κηλιδώθηκαν στά σκέλια μου
σάν τή σκουριά πού καβαλάει μέταλλο πού ἐκπνέει
πού ἐμπνέει ἔρωτα, βάλσαμο
καί μή.
Κι ὅμως γιά σένα δέν εἶπα τίποτα
Πίσω ἀπ' τίς γρίλιες ξεροσταλιάζοντας –
ὀπῇ τοῦ χρόνου, ὀπῇ τοῦ ὄπλου
ὀπῇ τοῦ μέσα
σώματος –
καθώς τοῦ ἔξω οἱ στεναγμοί πῆγαν χαμένοι
κι οὔτε μιά στάλα βογγητοῦ δέν ἄφησες
οὔτε τή μνήμη ἑνός πικροῦ καφέ στό πεζοδρόμιο
κάτω ἀπ' τούς κλώνους μιᾶς μουριᾶς
(θλιμμένοι πίδακες)
κι οὔτε στή ζούγκλα ὅπου γυαλίζει ἡ σύριγγα
κι ἡ ἀποχή
μέ τό λινό πουκάμισό σου νά σέ δῶ
κι ἕνα μωρό στό μάρσιππο ἀγκαλιά
νά ξεσηκώνεις τά μωρά στά καφενεῖα
δέν ἀξιώθηκα ποτέ.

IX

Ἄγγελος σχοινοβάτης
Θά ἀκουμπήσει τήν ψυχή του
σέ μία γωνιά
καί θά χαθεῖ στό πλήθος.
Τήν ἄλλη μέρα θά περάσει
στά ψιλὰ τῶν ἐφημερίδων.
Σκοτάδι ἀπό σύρμα.
(Τό σύρμα σκοτεινό.)
Θά ἐντοπιστεῖ ἀπό ὅσους ἀγαπᾶνε
τά ἐφήμερα.

Ἄγγελος ἔζησε δίχως φτερά
Χάθηκε ὅταν ἔλαμψε ἡ ἀλήθεια

Θά ἀντιμιλήσει ὁ Ἄλλος Κόσμος.

Στόν Ἄλλο Κόσμο θά χορεύουν
τά φλογερά πουλιά.

X

Άθέατη στά μυστικά, ιέρεια στά ἄμοιρα
Γυναίκα ἤμουν.
Ἔχασα τόσους ἀπ' τὰ μάτια μου
ὅσοι δέν ἔφτασαν ποτέ νά γίνουν ἄγγελοι
νά πελαγοδρομήσουν στά ἀνοιχτά
τῆς περιούσιας πόλης
νά εὐτυχήσουν ἀκυβέρνητοι
ψυχὴ στὸν ἄνεμο
κορμί καθόλου. Θυμᾶμαι
νύχτες πού μοῦ ἔκλεβες ἀνάσες
ρουφώντας μου τὰ μάγια
ἀπό μέσα
σκυμμένος πάνω μου
μέ ἔπινες
πῶς πίνουν οἱ ἄγγελοι ἓνα κορμί;
ρωτοῦσα κάθε στεναγμό σου
καθὼς ἀπ' τὴν ψυχὴ μου μέσα τὴ μικρὴ
σελίδα ἀπὸ βιβλίο παιδικό
κάποτε ἄγγιξα τό πείσμα
καί τὴ λαχτάρα στά χεράκια σου,
μικρὲ ἀναγνώστη,
πού φύλλο φύλλο μέ ἔскиζαν.

ΦΟΥΓΚΑ ΛΕΥΚΗ

Σάν τοῦ χιονιοῦ ἀλαφιασμένες ἀμετάκλητες
μοναδικές στό εἶδος τους

νιφάδες

πέφτουν οἱ ἄδειες νύχτες της
σωριάζονται τό στρώνουν
τό φλογερό ὁμοίωμα, τό σῶμα

τό ἀνυπολόγιστο

χωρίς φωνή ἐκλιπαρεῖ νά πέσει
αὔριο ἢ νύχτα ἀλαφιασμένη

ἀμετάκλητη

μέ τοῦ χιονιοῦ τήν ἄποψη
νά σωριαστεῖ νά στρώσει πάνω της
δέρμα λευκό νά φεγγαροβολήσει

τό φλογερό

ὁμοίωμα τῆς κάθε πλάνητος ψυχῆς
πού δέν τολμᾷ νά ἀδράξει μοναδικό

στό εἶδος του

ὑφάδι νά ξετυλίξει τή σιωπή
ἀνυπολόγιστα μέ πάθος σάν τοῦ χιονιοῦ
τήν ἀπλωσιά τό παγωμένο λευκό

δέρμα

πού ἀλαφιασμένη ἀμετάκλητη τή θάβει
μοναδική στό εἶδος της

γυναίκα

πού στρώνει ἄδειες νύχτες πάνω της
σάν πέπλα ἀνυπολόγιστα σώματα
σκότους φλογεροῦ μοναδικοῦ
νά ἀρπάξουν
οἱ ψυχές φωτιά νά γίνουν ἄσπρη στάχτη
νά σωριαστοῦν σάν τοῦ χιονιοῦ τή σιγαλιά
πάνω στό δάκρυ.

Δέν γνώρισε ποτέ τόν έρωτα ό θάνατος

τοῦ Γιώργου Κλωνάρη

I

Σέ τέσσερα σημεία ανοιχτός
Νωπός ορίζοντας
Άπο γερή αίμάτινη κλωστή
Δένει τήν άσπρη θάλασσα
Κάτω άπ' τά πράσινα μάτια του
Πού είδαν, κοιτοῦν
Τό άμετάκλητο
Μές στό μυχώ του αιώνιου
Σάν νά μή βγαίνει πιά
Καθόλου τό φεγγάρι
Γιατί σέ μία άσκόπευτη
Στιγμή βγήκαμε έμείς
Στή σκοτεινή πλευρά του
Κι έμεινε αυτός μοναχικός
Όδοιπόρος στά λευκά παραμύθια
Σχοινοβάτης μέ πανσέληνα μάτια
Νά σκοπεύει τό σύρμα κενό
Στό πλέγμα του φωτός
Νά άκροβατεί
Στή ραχοκοκαλιά μιās ήλιαχτίδας
Πυρπολημένο θαῦμα
Έμπειρία τής άκάλυπτης ψυχής
Άπέναντι τόν περιμένει
Τό άπειρο

II

Στόν ύπνο του γίνεται πάλι Προμηθέας
Τό σῶμα του γίνεται πάλι ἄδικη πέτρα
Δύο φτεροῦγες σκοτεινές
Τοῦ παίρνουν πάλι τήν ἀνάσα
Τοῦ δίνουν πίσω τή φωτιά
Καίγεται πάλι
Ἀπό μέσα
Ἀπό τά σκέλια ὥς τό λαιμό
Ὁ ψίθυρος γίνεται οὐρλιαχτό
Τό βλέμμα του ὀργισμένο σύννεφο
Ἡ ψυχή του βροχή.

III

Σταγόνα ή βροχή σέ κάθε πρόσωπο
Δυό βλέμματα δυό χείλη
Φτιάχνουν σύννεφο
Σέ χρώμα κόκκινο βαθύ
Σάν φθινοπώρου έπιστροφή
Στά βήματα τής γκρίζας πόλης πού αγάπησε
Πικρό χαμόγελο σέ άλλο δρόμο
Στίς διασταυρώσεις σαπουνίζουν τά φανάρια
Οί αναμνήσεις του περνοῦν απέναντι
Σάν διάλογος
Παλιᾶς ασπρόμαυρης ταινίας
Άπό τό άνοιχτό παράθυρο
Πηδοῦσε στό άνοιχτό κενό
Όταν ἕνα γλυκό σαξόφωνο γλιστροῦσε
Στό σκοτεινό μπλούζ μπάρ
Καί τόν περίμενε ανάστροφη
Μιά μουσική μοτοσικλέτας

IV

Ήταν τά μάτια του ὀρθάνοιχτα
Σάν μεσημέρι Κυριακῆς τό καλοκαίρι
Όταν σφαλίζουν οἱ θνητοί πόρτες παράθυρα
Παραλογίζεται τό φῶς
Καί μπάζει ἀπό παντοῦ μιά αἴσθηση ἀλητείας
Κοιτοῦσε τόν σχισμένο οὐρανό
Ένα ἀπόγευμα ἀνάσκελα στήν ἄσφαλτο
Στό ἀφτί του βούιζαν ποτάμι οἱ τροχοί
Μιά ὑποχθόνια μουσική αἱμορραγοῦσε
Σιγότρεμε ἡ ἄγνωστη γλώσσα του μετά
Δέν ἦταν ὄνειρο
Όπως ἐκείνη τήν ώραία Κυριακή τό μεσημέρι
Πού χάιδευε ὀλόγυμνος μιά ἡλιαχτίδα
Καταμεσῆς στήν ἄδεια λεωφόρο
Τότε πού ἀλήτευε στόν ουρανό

V

Ξυπνᾷ τραβώντας τό σεντόνι πάνω του
Σάν νά ψαρεύει τήν ψυχή
Ἀπό τά βάθη ἑνός κορμιοῦ
Πού δέν τόν ἄφησε νά μεγαλώσει
Εἶναι τό χέρι πού ἀνασύρει τό σκοτάδι
Ἀπό ἓνα ἄθικτο ταγκό

(Δέν θά γλυτώσει τό σεντόνι
Οὔτε τόν ὕπνο πού τά θυμᾶται ὅλα
Καί τά σβήνει
Πού στίς λευκές σελίδες του
Τό θαῦμα μένει ἀκάθαρτο)

Πήδηξε ἀπ' τό κρεβάτι σάν παιδί
Μπροστά του ἔτρεμε μουγγή μιᾶ τηλεόραση
Ἄξαφνα μιᾶ φωνή
Ἔσπρωξε τό σκοτάδι μέσα
Πιό βαθιά

VI

Ἐάν κοιτάξει πίσω του θά δεῖ
Σωρό τίς μαῦρες πέτρες
Πού ἔριξαν τά ὄνειρά του πρὶν χαθοῦν
Λησμονημένα στίς ἀλάνες
Πού ἀνοίγει πίσω του τελειώνοντας ὁ χρόνος
Τώρα ἀνέμελος φυσάει ὁ ἄνεμος τή λησμονιά
Στό χῶμα κυλιέται τῆς ζωῆς του τό κύμα
Ὅμως, τό ποίημα γράφεται μπροστά
Στό παραθύρι τῆς ζωῆς σάν γέρνεις ἔξω
Προτοῦ ὁ Ὀρφέας γίνει στήλη ἄλατος
Παρόν μονάχα τή στιγμή πού σκίζει τό σκοτάδι
Σάν φλογισμένο ἀστέρι πέφτοντας
Στίς καλαμιές καθέτως

VII

Συχνά σηκώνεται τή νύχτα
Στό νοῦ του βέβαια
(Καθώς βαδίζει ἀβασάνιστα στίς καυτές πέτρες)
Γεμίζει φεγγαρόλουστες σελίδες
Μέ ἀκαταλόγιστη μανία
Σέ τέλειο μέτρο, χωρίς νόημα
Ἀλλιῶς, μπορεῖ νά μαίνεται στό πιάνο
Ἦσαμε ὅχτώ μέρες ἀκατάπαυστα
Ὅ,τι τόν καίει ἀπό μέσα
Χαράζει μισό τόν οὐρανό
Χωρίζει τή νύχτα
Ἀπό τίς μοῦσες τοῦ μεσημεριοῦ
Φλόγες πού ἔκαψαν τή γλώσσα
Γράμμα γράμμα
Κατά τά ἄλλα, τό ἐρωτικό τραγούδι εἶναι πάντα
Ἀποκαμωμένο πέταγμα

VIII

Τά απογεύματα μέ τό φῶς
Νά πέφτει λίγο πλαγίως
Βλέπει τό παρκέ νά χορεύει
Ξύλινες σκιές
Σάν φλόγες

Τίς ἄλλες ὥρες
Ἡμισκότεινες φιγοῦρες
Ἀγκαλιασμένες σφιχτά
Σέ ἀκίνητο πάθος

IX

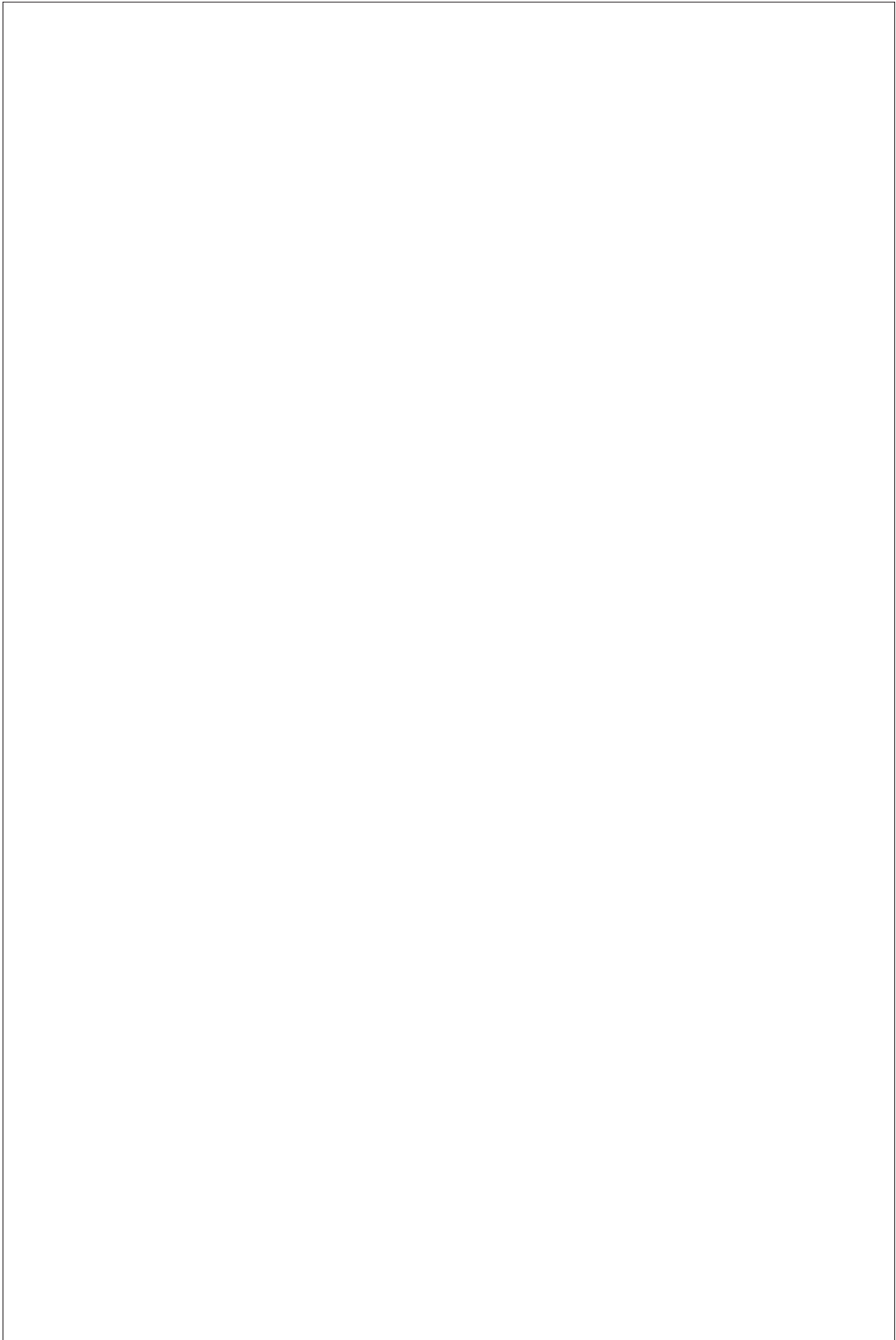
Μιά μέρα τόν πρόδωσε ό χρόνος
Καί κόπηκε στή μέση
Όμως παρέμεινε ό ίδιος
(Μιά σκέψη πού τόν τρέλαινε)
Ή ζωή εἶναι μουσική
Μιλᾶνε οἱ παύσεις, οἱ στροφές
Τά ἀνοίγματα στό εἶναι
Μαθαίνεις τήν τέχνη τοῦ μή σκέπτεσθαι
Μιά γεύση ἡθοποιοῦ στήν τελευταία πρόβα
Διακόπτεται τό τίποτε
Σέ ἓνα βράδυ μέσα
Ό ἔρωτας περνάει μαζί του
Ἀπέναντι γιά πάντα
Μά κάθε βράδυ στρώνει
Μονάχος του στά σύννεφα
Ένα μεγάλο κρεβάτι

X

Τὴν ἴδια μέρα σταμάτησαν τὰ τρένα
Σταμάτησε ἀμέσως κι ἡ βροχή
Κατέβηκαν μπροστά του οἱ πεθαμένοι ἔρωτες
Μέ σηκωμένους τοὺς γακκάδες
Κατάσκοποι μιᾶς διψασμένης ἐφηβείας
Κατάκοποι ἀπὸ τὴν ἐνέδρα
Τὸ στοίχημα γιὰ τὴ ζωὴ
Ποὺ ἀγάπησε τὴν τύχη
Τὴν τύχη ποὺ προκαλοῦσε ἡ ἀρετὴ
Ἢ ἔμμονη προσήλωση
Στό τί ὀφείλει ἄραγε
Νὰ ἀφήσει ἐλεύθερο;
Τὸν ἑαυτό του νὰ πνιγεῖ;
Ἢ νὰ χαρίσει δῶρον ἄδωρον
Τὸν ἄλλον ποὺ ἔχει μέσα του
Στόν ἄλλον ποὺ τοῦ ἔστησε καρτέρι;
Σάν τό ἀρχαῖο νόμισμα
Ποὺ ξάφνου ἀνακαλύπτεται
Κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ του δέσμιο
Τῆς σκόνης τῶν αἰώνων
Πά νὰ τοῦ πεῖ
Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ
Ὁ ἔρωτας ἐλεύθερος πεθαίνει

Ο ΑΠΟΗΧΟΣ

στή θάλασσα δέν κοιτάζομαι στόν καθρέφτη
γι' αυτό τά καλοκαίρια
τά περνῶ μέ μιά ἄλλη
αἴσθηση χρόνου
σάν ναυαγός
στό ἔνθετο νησί του

Ἐπάρχουν ἄραγε λευκά νυχτοπούλια;

Ανώνυμη βροχή

Τό ὄνομα τοῦ θεοῦ ξεχάστηκε
γιατί κανείς δέν πρόλαβε
νά τό γράψει στά σύννεφα.
Κάθε μέρα πού βρέχει
Στάζει ἐπάνω μας τό ἀπειρο-
ελάχιστο κρίμα
τῆς ἀνωνύμου θεάσεως.
Γι' αὐτό οἱ ἄνθρωποι ἐφηῦραν
τίς μαῦρες ὀμπρέλες.
Γιά νά κρατήσουν ἀδιάβροχο
τό ἀθέατο ὄνομά τους.

Πολέμου Νότες

Άνοιγουν σάν βαριά βλέφαρα οί πόρτες.
Χορεύουν οί μαῦροι ὑπηρέτες
τσάρλεστον.
Λυχνάρι ή φλέβα τοῦ πικροῦ
καπνοῦ, στάζει ή μανόλια
καυτή στό στήθος.

Χορεύουν όλομόναχοι οί νοσταλγοί τοῦ Νότου
δεκάρα τσακιστή
στήν τύχη τους δέν δίνουν
τύχη φτωχή
στάζει τό πιάνο στήν πληγή
καλό σημάδι.

Συντρίμια γίνονται τά σύννεφα στά μάτια
τόσα φεγγάρια ξοδεμένα στά όράματα
χωρίς ξημέρωμα ποτάμια
στίς πλατείες
χορεύουν οί μαῦροι ὑπηρέτες
τσάμικο.

*My heart beats like a hammer
My arms 'round you tight
Stars fell on Alabama
Last night*

Πᾶμε νά φύγουμε

Βουβός θεός στήν ἄκρη τοῦ κόσμου
Βουβός θεός, κωφεύουσες πόλεις
Ἕνας κουφός κι ἕνας θεός πού δέν μιᾶ
Κωφάλαλος κόσμος
 νά γέρνει στήν ἄκρη
Ἀκούστηκε κάποτε στίς πόλεις
Νά γέρνει ὁ Ὀλυμπος
Βουβός σάν κινηματογράφος
Γιατί ποτέ δέν ἄκουσε
 τό κλέψιμο τοῦ χρόνου
Κλέφτης ἦ καί θεός
Ἦρθε στήν πόλη ξένος
 δέν ἔφυγε
Ἕμεινε νά ἀφουγκράζεται
Ὅσους κωφεύουν.

Γυναίκα (6ος αιώνας π.Χ.)

Μιά γυναίκα περιμένει στην ἄκρη τοῦ κόσμου νά γυρίσει ἡ ζωή της σελίδα. Περιμένει νά ἀποκτήσει ἡ πέτρα ἐξώφυλλο, νά τυλίξουν δυό λέξεις ἀτόφιες τό χρόνο πού χάσκει. Ἡ ζωή της εἶναι ἓνα ποίημα πού σβήνεται, ἀργά καί ἀνεπαίσθητα, ἀπό τά μέσα πρὸς τά ἔξω. Ἡ ψυχὴ της μονάχη ξετυλίγει τό κέχρινο πέπλο τῆς λήθης, ἀδράχτι τοῦ ἔρωτα. Ἐρωτευμένες οἱ λέξεις μέ τή λήθη σιγά σιγά καταβροχθίζουν τά διάκενα, ἀφήνουν τό χρόνο στό κενό, ξεχνοῦν τό σῶμα πού τυλίχθηκε σέ μιά κόλλα χαρτί καί τή χάραξε σέ μιά στιγμή ἀλήθειας. Ξεχνοῦν οἱ λέξεις σώματα καί λόγους, γίνονται ἓνα μέ τό χαρτί, τό ὀξειδώνουν, πνοή τοῦ δίνουν δηλαδή, τό ἐξαγνίζουν. Καί γράμμα γράμμα θυσιάζονται, ἀπό τά μέσα πρὸς τά ἔξω, ἀπό τό κέντρο τῆς ψυχῆς στό ἀπόκεντρο τῆς ὕλης. Μιά γυναίκα στήν ἄκρη τοῦ κόσμου περιμένει. Τήν ἱστορία της, ἂν δεῖ, πίσω ἀπό τά χάσματα. Ἡ ἱστορία μετρᾷ τό χρόνο μέ τά χάσματα. Ὁ χρόνος μετρᾷ τό κάθε χάσμα μέ τό ποίημα.

Στήν Άγνωστη Ψ

Στόν τρίτο δρόμο αριστερά
Θά συναντήσεις
Τό χαμένο παραμύθι
Στήν πλαγιά τών καμένων δέντρων
Μή βγείς στο ξέφωτο
Καραδοκοῦν οί κάργιες
Τῆς ἐπιστήμης
Στρίψε ξανά
Στήν ἄκρη τοῦ δρόμου θά βρεῖς
Τό μυστικό μπαράκι
Ὁ Ὑλιστής τοῦ Πνεύματος
Μπορεῖ νά βρίσκεται μέσα
Μέ τό σπασμένο σου ὄνομα
Ζωγραφισμένο στά βλέφαρα
Ὁ Ὑπνος μονάχα θά σοῦ πεῖ
Πῶς σέ λένε

Τό καμένο χαρτί...

Τό πλησιέστερο τραῦμα στὸν ἥλιο
Εἶναι ἡ διαύγεια
Σέ κάθε σκέψη καιγόμαστε
Ἰκάριοι χαρτοπαῖκτες
Σέ πτήση ἀνέφικτου ἐγώ
Καμένος μπαλαντέρ
Ὁ χρόνος τιμωρεῖ
Καιγόμαστε, μά τό σκοτάδι
Κρατάει τό πάνω χέρι
Ὅσο φυσάει ἡ θύελλα
Ἀπ' τὰ στενά τοῦ Παραδείσου
Θά γκρεμιζόμαστε στό πέλαγος
Γαλήνιοι στή θολή μας τόλμη

...ανοιχτό

Ὑπάρχει ὡστόσο ἡ Φυσική
Ὅσο κι ἂν μαίνεται ἡ θύελλα
Μένουμε πάντα συνεχῶς
Ἐν πλήρη ὕλῃ ξωτικά
Ἀερικά πού μαγνητίζουν
Κάθε ἐγκόσμια ἐπαφή
Κάθε μας σκέψη
Εἶναι ἀτόφια μουσική
Παίζουμε φοῦγκες πάνω στά ἀδιέξοδα
Τῶν ἄλλων
Ἐξω στό δρόμο ἐνορχηστρώνεται ἡ θλίψη
Ὅχι πίσω ἀπό ποιήματα κλειστά
Παράθυρα

Μισή Ζωή

Ἡ εὐτυχής συγκυρία τοῦ παρόντος
Γλύτωσε τόν ναυαγό
Ἀπό τή μαύρη θάλασσα
Ἀγάπησε ἓνα ὄνειρο
Στή δύση του
Καί βρέθηκε στίς μαῦρες πόλεις
Ξεφλούδισε ἀπό τούς τοίχους
Τήν ξένη γλώσσα
Ἐχοντας ἤδη χάσει μιὰ ζωή
Στίς ἀντιφάσεις
Μονάχος του κάποτε παλεύοντας
Μ' ἓνα τσιγάρο
Εἶδε μπροστά του νά περνᾷ ἡ αἰωνιότητα
Σάν νταβατζής μιᾶς νύχτας

Θεόνυχτα

μνήμη Πέτρου Λεβαντῆ

Τοῦ ἔβγαινε κάτι ἀπ' τὰ βαθιά
μιᾶς θάλασσας ὁλότελα δικῆς του
σάν νά 'ταν ὁ ἴδιος του ὁ θεός
καρaboκύρης σέ ἓνα μεθύσι ἄλμυρό
μέ τό τσιγάρο στά ἀνοιχτά μιᾶς ἄγριας νύχτας
ὅταν τόν ἔπιανε ἡ τρέλα καί ποθοῦσε
νά παλέψει μέ θνητό
μέ περιούσιο πλάσμα
πού κάθε νύχτα κάτι τράβαγε ἀπό μέσα του βαθιά
σάν νά ξερίζωνε ἓνα ἀστέρι
ἀπ' τῆς ψυχῆς τόν μαῦρο σκοῦφο
πού δέν τόν ἔβγαζε ποτέ
οὔτε στήν τρέλα τοῦ θεοῦ του ἐνωπίῳ
ὅταν ἐκεῖνος νά παλέψουν ἀπαιτοῦσε
καί τόν μετέτρεπε σέ θάλασσα βαριά
καί πεινασμένη.
Μά αὐτός τή λάτρευε τή θάλασσα
ἐνῷ ὁ θεός του τή φθονοῦσε
γιατί οἱ θνητοί ἔχουν θάλασσες ὁλότελα δικές τους
καί τά τσιγάρα τους καπνίζουν δίχως αὔριο
καί ὁ θεός δικός τους εἶναι
κατάδικός τους.

Γαλαξίδι 26-6-97

Ὁ Μάντης

Νά ἦταν ὁ ἄνθρωπος τζιτζίκι
Νά ζοῦσε μόνο μέ τόν ἥλιο
Σκεφτόταν χαζεύοντας τόν οὐρανό
Ὁ ποιητής Ἀπολλιναίρ
Τήν ὥρα πού ἔβρεχε ὀβίδες
Κι ἐκεῖνος κατουροῦσε στή γωνιά
Στά λασπωμένα χαρακώματα
Ἐνῶ τριγύρω του οἱ ἄλλοι ἔσκαβαν
Μανιωδῶς μήπως καί βροῦν
Τήν τελεσίδικη
Ἡλιόλουστη γαλήνη.

Τοῦ θανάτου χωρίς ὄνομα

Ἦ υπάρχουν ἄνθρωποι πού γνωρίζουν καλά τό θάνατο
Γεννῶνται μέ τό ἄστρο του
Βαπτίζονται στή σκιά του
Ὁ θάνατος τούς κάνει δῶρο τό ὄνομα
Ἔχοντας κλέψει ἀπ' τή ζωή τους
Μιά πολυαγαπημένη καί ἀναντικατάστατη ψυχή
Ἀπό μικροί μαθαίνουν στό πάρε δῶσε
Τό θάνατο τόν ἀψηφοῦν
Γιατί διαρκῶς τούς περιβάλλει
Κι αὐτός δέν τολμᾷ νά τούς ἀγγίξει νεαρούς
Παρά μονάχα κάθε τόσο τούς χαϊδεύει
Μέ τά σκληρά φτερά του
Δίχως καθόλου νά τούς σκιάζει
Γιατί κρατοῦν τό ὄνομά τους φυλαχτό
Καί τόν κοιτοῦν στά μάτια
Κάθε φορά πού σκύβουν στήν ψυχή
Σάν σέ πηγή νά πιοῦν τό ἀμίλητο ὄνειρό της
Πεισμώνοντας ὁ θάνατος ἀφαιρεῖ ἀγαπημένους ἕναν ἕναν
Στόν πόνο τους ἀπτόητοι οἱ βαπτισμένοι μέ τό θάνατο
Γνωρίζουν τήν ἰσχὺ τῆς ἀποτίμησης
Μετᾶνε τή ζωή τους καί τή βρίσκουν ἀμέτρητη
Μέσα ἀπό κάθε ἀπώλεια κερδίζουν πάλι τήν ἀφέλεια
Πλησιάζουν τό θάνατο μέ τή γαλήνη ἑνός παιδιοῦ
Κι ἂν τύχει νά τόν φτάσουν
Μέ τό μεγαλεῖο ἑνός ἡλίου πού δύνει
Πυρπολοῦν τά σύννεφα

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ

Άπο χούντα θυμᾶμαι μόνο Χέντριξ
τότε πρωτογνώρισα κορμί γυναίκας
στά δεκατρία μου
μ' ὄλο τό ἀντριλίκι προτιμοῦσα
νά παίζω μπάλα
μιά ντρίμπλα μέ λύτρωνε
ἀπό τήν ἀμηχανία
μπροστά σέ στήθος σφιχτό
σάν τό φεγγάρι ἀνάμεσα στά δόντια
τῆς ἄτρωτης νύχτας
κανείς δέν γυρνάει στά χρόνια
πού γνώση ψυχῆς καί σώματος
μένει ἀπλήρωτη
ἀγάπησα τά ἰσπανικά τῶν ἀγγέλων
πρίν μάθω καλά καλά τόν κόσμο
χορεύοντας ἀγάπησα τόν Φιντέλ
γιά μιά σταγόνα τοῦ Βίκτορ Χάρα
θά πέταγα ὅλα μου τά ποιήματα
στή θάλασσα

Τὰ ποιήματα αὐτὰ σηματοδοτοῦν περιηγήσεις τοῦ περασμένου αἰώνα.
Γράφτηκαν μεταξύ Ἀθηνῶν καί Νέας Ὑόρκης, στό διάστημα 1993-1999.
Κατά καιροῦς δημοσιεύτηκαν στά περιοδικά *Νέα Ἑστία*, *Πλανόδιον*,
Ποίηση καί, ἀγγλιστί, στά *Modern Poetry in Translation* καί *Mondo Greco*.

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΦΥΣΙΚΗ
ΤΟΥ
ΣΤΑΘΗ ΓΟΥΡΓΟΥΡΗ

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΗ ΠΑΠΑΔΗΜΑ
ΔΙΟΡΘΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΝΑΝΙΑΔΗ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΨΗΦΙΑΚΑ ΣΤΗΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟ Α.Ε.Β.Ε.
ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2005
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΕΛΑΝΙ

ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΣΧΕΔΙΑΣΕ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΕ
Η ΠΟΠΗ ΓΚΑΝΑ

αρ. έκδ. 54

